

DE **DIANA-FLORINA COSMIN**
REDACTOR-ŞEF

B

unicii noştri nu luau Xanax, dar aveau nervii tari. Nu făceau psihoterapie, dar aveau forţă de caracter. Viaţa le fracturase brutal visele, dar nu aveau probleme de „stimă de sine” şi nici nu luau antidepressive. Se rugau la Dumnezeu, trăgeau aer în piept şi mergeau mai departe. Bunicii mei cel puţin au făcut asta toată viaţa. Mai întâi au fugit din Cernăuţi prin pădure, noaptea, când bucata lor de lume a trecut sub stăpânire sovietică. Când abia reuşiseră să-şi reclădească viaţa în România, a venit colectivizarea din 1950 şi au devenit brusc „duşmani ai poporului”, încărcăţi într-o noapte în vagoane de animale şi deportaţi în mijlocul Bărăganului, unde au trăit timp de zece ani, într-o casă din chiripici, la lumina lampii cu gaz. La scurtă vreme după ridicarea domiciliului forţat, au început demolările, iar pe locul casei pe care reuşiseră s-o clădească cu sudoarea frunţii s-au ridicat blocuri cât vezi cu ochii. După trei vieţi construite şi reconstruite, cei doi au ajuns, la bătrâneţe, chiriaşi la stat, într-un apartament minuscul.

E o poveste adevărată, dar pe protagonişti ei nu i-am auzit niciodată căinându-se de ceva. Au pierdut totul, şi-au îngropat speranţele, aşteptările, chiar şi copiii, dar până în ultima clipă au iubit viaţa.

O viaţă care s-a purtat asemeni unei mame severe, ce rareori îmbrăţişează, aproape niciodată nu mângâie, cel mai adesea loveşte. Şi totuşi, şi-au savurat în tihnă fericirile mărunte şi zilnice, pe care oamenii vremurilor noastre nici măcar nu le-ar mai băga în seamă. Anul acesta am auzit vorbindu-se la nesfârşit despre depresii financiare şi sufleteşti, despre disperare şi frustrări, despre revoltă şi nelinişte, dar aproape deloc despre fericire, poate şi fiindcă ne comparăm obsesiv cu prea-binele, niciodată cu mai-răul altora. Când eram mică, celălalt bunic al meu avea o vorbă care-mi rămâne în suflet: „Singura răzbunare pe care ne-o dorim noi e să ajungi tu o doamnă mare...”. Născut în Ardeal, cu nouă fraţi acasă, bunicul fusese mecanicul de bord al Regelui Mihai I şi unul dintre primii specialişti români în zbor fără vizibilitate. La 92 de ani, când a murit, zburase zilnic aproape jumătate din viaţă şi avea o pensie de nici opt milioane de lei. Şi totuşi, nici pe el nu l-am văzut niciodată altfel decât cu un zâmbet larg pe chip, mereu cu o vorbă bună la îndemână şi cu un strop de încredere în ceea ce avea să aducă viitorul.

Datorită bunicilor mei şi poveştilor lor, eu nu cred în nefericire. Resping conceptul de ghinion şi reneg ideea diformă de „neşansă”. De câte ori am impresia că viaţa e nedreaptă şi că nu primesc chiar tot ceea ce cred că merit, îmi amintesc de ei şi mi se face puţin ruşine de tristeţea mea. Şi, la începutul acestui nou an, nu-mi doresc nimic mai mult decât să le dau dreptate. Să fiu cu adevărat „o doamnă”. Aşa cum răului nu trebuie să i se răspundă cu rău, nici lucrurilor urâte din jurul nostru nu trebuie să le arătăm chipul nostru întunecat. Din contră. Cred că 2014 va fi un an mai bun dacă vom încerca să fim măcar din când în când aşa cum le-ar fi plăcut bunicilor noştri: demni şi puternici, „domni” şi „doamne” cu viaţa, zâmbindu-i curtenitor de câte ori ne intersectăm cu ea pe bulevard. Chiar şi când ea întoarce capul şi se face că nu ne cunoaşte... ■

Importanţa
de a fi
„doamnă mare”